

Mai 2013
Această fișă nu obligă Curtea și nu este exhaustivă

Violența împotriva femeilor

Violența domestică

Kontrovà împotriva Slovaciei (cererea nr. 7510/04)

31.05.2007

Pe 2 noiembrie 2002, reclamanta a formulat o plângere penală împotriva soțului ei, pe care îl acuza că a agresat-o și a lovit-o cu un cablu electric. Poliția a sfătuit-o ulterior să-și retragă plângerea, atunci când a mers la secția de poliție împreună cu soțul său. La 31 decembrie 2002, pârâtul i-a împușcat mortal pe cei doi copii ai acestora, născuți în 1997 și în 2001. Reclamanta nu a obținut nicio despăgubire.

Curtea europeană a constatat încălcarea art. 2 (dreptul la viață) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului ca urmare a neîndeplinirii de către autoritățile statului a obligației de a proteja viața copiilor, precum și încălcarea art. 13 din Convenție (dreptul la un recurs efectiv), dată fiind imposibilitatea obținerii de despăgubiri de către mamă.

Bevacqua și S. împotriva Bulgariei (nr. 71127/01)

12.06.2008

Prima reclamantă, care susține că era în mod regulat agresată de soțul său, l-a părăsit și a introdus divorț, luându-l cu ea pe fiul lor în vârstă de trei ani (al doilea reclamant). Conform reclamantei, soțul său a continuat, cu toate acestea, să o agreseze. Reclamanta a petrecut patru zile într-un adăpost pentru femei agresate împreună cu fiul ei, dar a fost avertizată de poliție că ar putea fi urmărită penal pentru răpirea copilului, ceea ce a condus la emiterea unui ordin de încredințare comun pe care soțul reclamantei nu l-ar fi respectat, potrivit susținerilor acesteia. Depunerea plângerii penale împotriva soțului a provocat noi violențe. Cererile ca fiul său să-i fie încredințat temporar nu au fost tratate prioritar și, în cele din urmă, a obținut încredințarea copilului abia o dată cu pronunțarea divorțului, după mai mult de un an. În anul următor, a fost din nou agresată de fostul ei soț, iar toate plângerile sale penale au fost respinse pe motiv că litigiul era de natură civilă.

Curtea a constatat încălcarea art. 8 (dreptul la respectarea vieții de familie), cu motivarea că autoritățile bulgare nu au luat măsurile necesare pentru a-l sancționa și pentru a-l ține sub control pe soțul reclamantei. De asemenea, Curtea a subliniat că faptul că litigiul dintre reclamantă și soțul său a fost considerat „de natură civilă” nu este compatibil cu obligația autorităților de a proteja viața de familie a reclamanților.

Branko Tomašić și alții împotriva Croației (nr. 46598/06)

15.01.2009

Reclamantii sunt rudele unui copil și ale mamei sale, ambii uciși de tatăl, respectiv soțul acestora (care apoi s-a sinucis), la o lună după eliberarea din închisoarea unde fusese încarcerat pentru că își amenințase cu moartea soția și copilul. Inițial, persoana în cauză a fost obligată să urmeze un tratament psihiatric în timpul detenției precum și ulterior, dacă era necesar, dar instanța de recurs a dispus încetarea tratamentului după eliberare. Curtea a constatat încălcarea art. 2 (dreptul la viață) în ceea ce privește decesul mamei și al copilului. Astfel, autoritățile croate nu au pus în aplicare măsura care prevedea continuarea tratamentului psihiatric, iar Guvernul nu a dovedit că soțul a urmat un astfel de tratament în timpul detenției; acesta nu a mai fost examinat de un psihiatru înainte de a fi eliberat.

Opuz împotriva Turciei (nr. 33401/02)

09.06.2009

Reclamanta și mama ei au fost agresate și amenințate ani de zile de către soțul reclamantei, H.O., care le-a provocat în repetate ocazii răni grave. Cu o singură excepție, acuzațiile împotriva acestuia au fost abandonate pe motiv că cele două femei și-au retras plângerile, deși acestea au explicat că au fost hărțuite de H.O. în acest scop, amenințându-le cu moartea dacă își mențineau plângerile. Ulterior, reclamantul a fost condamnat la o amendă penală de aproximativ 385 EUR, plătită în mai multe tranșe, pentru fapta de a-și fi înjunghiat soția de șapte ori. Cele două femei au formulat numeroase plângeri, susținând că viețile lor erau în pericol. H.O. a fost interogată și apoi eliberată. În cele din urmă, atunci când cele două femei au încercat să plece, H.O. și-a împușcat soacra, susținând că i-ar fi încălcat onoarea. El a fost condamnat la închisoare pe viață pentru crimă, dar a fost eliberat pe durata judecării recursului, chiar dacă soția sa a susținut că a continuat să o amenințe.

Curtea a constatat încălcarea art. 2 (dreptul la viață) în ceea ce privește uciderea soacrei lui H.O și încălcarea art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante), în ceea ce privește faptul că statul nu a protejat-o pe soție. Turcia nu și-a îndeplinit obligația de a institui și de a aplica în mod eficient un sistem capabil să elimine violența domestică și să protejeze victimele. Autoritățile nu au recurs nici la măsurile de protecție de care dispuneau și au încetat urmărirea penală sub pretextul că era vorba despre „o problemă de familie”, ignorând motivul pentru care au fost retrase plângerile. Cadrul juridic ar fi trebuit să permită continuarea urmăririi penale chiar și în cazul retragerii plângerilor.

De asemenea, Curtea a constatat – pentru prima dată într-o cauză privind violența domestică – încălcări ale art. 14 (interzicerea discriminării), coroborat cu art. 2 și art. 3, pentru violențele suferite de cele două femei având legătură cu sexul acestora; violența domestică afecta în principal femeile, iar pasivitatea generalizată și discriminatorie de care au dat dovadă instanțele turcești crea un climat propice acestui tip de violență. În ciuda reformelor în domeniu (adoptarea Legii nr. 4320), indiferența de care justiția, în general, a dat dovadă în materie și impunitatea de care se bucurau autorii au relevat lipsa de motivație din partea autorităților turce de a lua măsurile adecvate pentru a remedia problema: poliția încerca să convingă femeile să-și retragă plângerile, întârzierile erau frecvente, iar instanțele atenuau asprimea sancțiunilor în numele onoarei sau al tradiției.

E.S. și alții împotriva Slovaciei (nr. 8227/04)

15.09.2009

În 2001, reclamanta și-a părăsit soțul și a formulat plângere penală împotriva acestuia, susținând că o maltrata, pe ea și pe copiii lor, dar și că a abuzat-o sexual pe una dintre fiicele lor. Doi ani mai târziu, acesta a fost condamnat la patru ani de închisoare pentru violență și abuz sexual. Cererea reclamantei prin care solicita ca soțul său să părăsească domiciliul conjugal a fost, cu toate acestea, respinsă, instanța considerând că nu era competentă de a restrânge accesul soțului acesteia la domiciliu (reclamanta nu putea rezilia contractul de închiriere decât după divorț). Reclamanta și copiii ei au fost așadar obligați să-și părăsească domiciliul, familia și prietenii.

Curtea a considerat că statul slovac nu i-a acordat reclamantei protecția imediată necesară împotriva violenței soțului ei, cu încălcarea art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante) și a art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie).

A. împotriva Croației (nr. 55164/08)

14.10.2010

Potrivit reclamantei, fostul ei soț (care suferă de tulburări psihice severe, inclusiv anxietate, paranoia, epilepsie și stres posttraumatic) a supus-o timp de mai mulți ani și în mod repetat la violențe fizice și amenințări cu moartea și a abuzat-o în mod regulat în fața fiicei lor. După ce s-a refugiat într-o locație nedivulgată, reclamanta a solicitat măsuri suplimentare de protecție pentru a-i interzice fostul ei soț să o hărțuiască și să o urmărească, dar a fost refuzată pe motiv că nu a dovedit faptul că viața i-a fost în mod direct amenințată.

Curtea a constatat încălcarea art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie), reținând că autoritățile croate nu au pus în aplicare numeroasele măsuri dispuse de instanțe pentru a o proteja pe reclamantă sau pentru a rezolva problemele psihiatrice ale fostul ei soț, care în aparență sunt cauza comportamentului său violent. De altfel, nu se știe cu certitudine dacă acesta a urmat vreun tratament psihiatric.

Curtea a declarat inadmisibilă plângerea reclamantei întemeiată pe art. 14 (interzicerea discriminării), mai ales pentru că nu a prezentat suficiente elemente de probă (cum ar fi rapoarte sau statistici) adecvate pentru a demonstra caracterul discriminatoriu al măsurilor sau practicilor adoptate în Croația pentru a lupta împotriva violențelor domestice sau al efectelor acestor măsuri sau practici.

Hajduová împotriva Slovaciei (nr. 2660/03)

13.11.2010

Fostul soț al reclamantei a fost internat într-un spital psihiatric după ce a agresat-o pe aceasta în public și a proferat amenințări cu moartea împotriva ei. Rănită și temându-se pentru viața și siguranța ei, reclamanta s-a refugiat la o organizație neguvernamentală împreună cu copiii. Fostul soț a fost externat fără a urma tratamentul recomandat și a continuat amenințările. Plângerea reclamantei cu privire la neefectuarea tratamentului psihiatric spitalicesc a fost respinsă.

Curtea reamintește că Slovacia avea obligația de a proteja integritatea fizică și psihică a persoanelor, în special atunci când este vorba despre persoane vulnerabile, mai ales victime ale violenței domestice. Curtea a constatat încălcarea art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) în sensul că, deși amenințările fostului soț al reclamantei nu s-au tradus în acte concrete de violență după eliberarea sa din spital, temerile acesteia privind punerea amenințărilor în practică erau întemeiate, iar autoritățile nu și-au îndeplinit obligația de a-l reține pentru a urma un tratament psihiatric.

Kaluczka împotriva Ungariei (nr. 57693/10)

24.04.2012

Doamna Kaluczka s-a plâns de faptul că autoritățile nu au protejat-o împotriva violențelor fostului ei partener cu care continua să împartă apartamentul împotriva voinței sale, așteptând soluționarea mai multor acțiuni civile privind dreptul de proprietate asupra respectivului apartament.

Curtea a reținut încălcarea art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie), în măsura în care autoritățile maghiare nu au luat suficiente măsuri pentru a o proteja pe reclamantă împotriva violențelor fostul ei partener, în ciuda plângerilor penale formulate împotriva acestuia pentru violență, a cererilor repetate pentru pronunțarea unui ordin de instituire a anumitor restricții și în ciuda deschiderii unei proceduri civile pentru evacuarea acestuia din apartament.

Irene Wilson împotriva Marii Britanii (nr. 10601/09)

23.10.2012 (decizie de admisibilitate)

Obiectul cererii privește plângerea unei persoane de sex feminin, victimă a violenței în familie, cu privire la modul în care autoritățile au desfășurat urmărirea penală împotriva soțului ei pentru vătămare corporală gravă și susținerea potrivit căreia pedeapsa cu suspendare aplicată acestuia a fost prea ușoară.

Curtea a declarat în unanimitate cererea inadmisibilă, concluzionând că autoritățile din Irlanda de Nord și-au îndeplinit obligația de a proteja drepturile reclamantei în temeiul art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie).

Valiulienė împotriva Lituaniei (nr. 33234/07)

26.03.2013

Cauza se referă la plângerea unei victime a violenței domestice în legătură cu eșecul anchetei autorităților privind sesizările sale relative la relele-tratamente suferite și de a-l trage pe partenerul său la răspundere.

Încălcarea art. 3 (interzicerea torturii și a tratamentelor inumane sau degradante). Curtea a apreciat că modul în care autoritățile au aplicat legea procesual penală în cazul d-nei Valiuliené nu i-a oferit acesteia o protecție adecvată împotriva actelor de violență conjugală. În special, a remarcat că au existat amânări în cadrul anchetei penale, iar procurorul a dispus încetarea cercetărilor.

Eremia și alții împotriva Republicii Moldova (nr. 3564/11)

28.05.2013

Cauza se referă la plângerea d-nei Eremia și a celor două fiice ale acesteia, referitoare la eșecul autorităților în acordarea protecției față de comportamentul violent și abuziv al soțului și tatălui lor, care era ofițer de poliție.

Încălcarea art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante) în privința d-nei Eremia.

Încălcarea art. 8 (respectarea vieții private și de familie) în privința celor două fiice ale reclamantei.

Încălcarea art. 14 (interzicerea discriminării) citit împreună cu art. 3 în ce o privește pe d-na Eremia.

Curtea a arătat că, în ciuda faptului că aveau cunoștință despre abuzurile comise, autoritățile nu au luat măsuri eficiente împotriva soțului d-nei Eremia și nu au protejat-o pe aceasta din urmă în fața viitoarelor abuzuri. A mai considerat că, în ciuda efectelor psihologice negative asupra fiicelor reclamantei, care au asistat la actele de violență ale tatălui împotriva acesteia petrecute în locuința familiei, autoritățile au acționat prea puțin – sau deloc – pentru a preveni repetarea acestui comportament. În final, Curtea a constatat că atitudinea autorităților a constituit o permisiune în favoarea violenței și că a fost discriminatorie în ceea ce o privește pe d-na Eremia ca femeie.

Cerere recentă privind riscul de crimă de onoare în caz de extrădare:

A.A. și alții împotriva Suediei (nr. 14499/09, 28.06.2012)

Mutilări ale organelor genitale

Izevbekhai împotriva Irlandei (nr. 43408/08)

17.05.2011 (decizie de admisibilitate)

Reclamanta și cele două fiice ale sale susțin că acestea din urmă riscă să fie supuse exciziei organelor genitale, în cazul în care familia ar reveni în Nigeria, cu încălcarea art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante). Fiica cea mare a reclamantei a murit la vârsta de un an în urma hemoragiei suferite după ce a fost supusă unei astfel de mutilări, efectuată de către o „bătrână”. Familia a fugit din Nigeria în Irlanda din cauza presiunilor familiei tatălui ca fetele să fie supuse exciziei organelor genitale. Cererea de azil le-a fost respinsă.

Curtea a constatat că „există motive puternice pentru a pune la îndoială” afirmațiile privind nașterea și decesul fiicei celei mai mari a primei reclamante. A reținut și că familia acesteia ocupa o poziție financiară și socială privilegiată în Nigeria. Prima reclamantă a absolvit studii superioare și exercită o profesie liberală, iar soțul său și părinții acesteia se opun exciziei organelor genitale. Nici ea, nici soțul ei nu au raportat vreodată poliției vreo problemă legată de excizia organelor genitale în ceea ce le privește pe fiicele lor, nu au solicitat ajutor, dar nici nu s-au mutat în nordul Nigeriei, unde excizia organelor genitale se produce mai puțin frecvent sau foarte rar. În consecință, Curtea a considerat că reclamanta și soțul ei puteau să-și protejeze fiicele împotriva exciziei organelor genitale, chiar dacă familia ar fi revenit în Nigeria. Prin urmare, a declarat cererea inadmisibilă.

Omeredo împotriva Austriei (nr. 8969/10)

20.09.2011 (decizie de admisibilitate)

Reclamanta, născută în 1973, a părăsit Nigeria în 2003 pentru a evita excizia organelor genitale. Sora sa decedase deja în urma unei astfel de mutilări. Potrivit acesteia, locuitorii satului ei au amenințat că o vor omorî dacă refuză să se supună operației, iar mama ei a sfătuit-o să coopereze. Cererea sa de acordare a azilului a fost respinsă.

Curtea consideră că, având în vedere educația și experiența profesională a reclamantei ca și croitoreasă, existau motive să se creadă că ar fi putut trăi în Nigeria fără sprijinul familiei sale. A declarat, așadar, cererea inadmisibilă.

Cerere pendinte

Sow împotriva Belgiei (nr. 27081/13)

Comunicată Guvernului pe 23 aprilie 2013.

Viol

X și Y împotriva Olandei (nr. 8978/80)

26.03.1985

O tânără cu handicap mintal a fost violată în centrul pentru copiii cu dizabilități mintale în care era găzduită, a doua zi după împlinirea vârstei de 16 ani (16 de ani fiind vârsta pentru raporturi sexuale consimțite în Olanda), de către o rudă a persoanei însărcinată să aibă grijă de ea. Tânăra, traumatizată de experiență, a fost considerată inaptă pentru a semna o plângere oficială, având în vedere vârsta sa mintală înapoiată. Tatăl a semnat în locul ei, dar nu a fost declanșată urmărirea penală împotriva autorului faptelor, deoarece plângerea trebuia depusă de către victima însăși. Instanțele au recunoscut existența unei lacune în lege.

Curtea a constatat încălcarea art. 8 (dreptul la respectarea vieții private), subliniind că era indispensabilă crearea de către sistemul juridic penal olandez a unor mecanisme de prevenție eficiente în cazuri de acest gen.

Aydin împotriva Turciei (nr. 23178/94)

25.9.1997

Reclamanta, o tânără turcă de origine kurdă (în vârstă de 17 ani la momentul faptelor) a fost arestată fără explicații și închisă împreună cu alți doi membri ai familiei sale. A fost legată la ochi, bătută, dezbrăcată cu forța, prinsă într-o anvelopă de mașină și udată cu jeturi puternice de apă rece, înainte de a fi violată de un membru al forțelor de ordine, apoi bătută din nou, timp de aproape o oră, de mai multe persoane. Examenul medical efectuat ulterior de un medic care nu se ocupase niciodată de cazuri de viol a evidențiat că himenul era rupt și că părțile interioare ale coapselor reclamantei erau acoperite de contuzii. De asemenea, reclamanta a pretins că ea și familia ei au făcut obiectul unor măsuri de intimidare și hărțuire din partea autorităților, pentru a-i forța să-și retragă cererea adresată Curții Europene a Drepturilor Omului.

Curtea subliniază că violarea unui deținut de către un funcționar al statului trebuie să fie considerată o formă deosebit de gravă și josnică a relelor tratamente, care lasă asupra victimei cicatrici psihologice profunde. Această experiență nu putea să nu fi generat reclamantei sentimentul de a fi înjosită și violată atât fizic, cât și emoțional. În consecință, Curtea a apreciat că atât actele de violență fizică și psihică comise deodată împotriva reclamantei, dar și violul, care a avut un caracter deosebit de crud, au constituit acte de tortură interzise de art. 3 (interzicerea torturii). De altfel, pentru ca ancheta asupra unei acuzații de viol comis în arest de către un funcționar al statului să fie temeinică și eficientă trebuie ca victima să fie examinată, cu toată atenția necesară, de către medici independenți și cu specializarea necesară. Or, nu acesta a fost cazul, ceea ce a produs lacune în cadrul anchetei și a împiedicat reclamanta să obțină repararea prejudiciului, cu încălcarea art. 13 (dreptul la un recurs efectiv).

M.C. împotriva Bulgariei (nr. 39272/98)

04.12.2003

Reclamanta, în vârstă de 14 de ani la momentul respectiv (vârsta stabilită prin legislația bulgară pentru raporturi sexuale consimțite), a fost violată de doi bărbați; potrivit spuselor sale, nu s-ar fi oprit din plâns în timpul și după viol, fiind după aceea dusă de către mama sa la spital, unde examenul medical a concluzionat că himenul fusese rupt.

Cu toate acestea, nu s-a declanșat urmărirea penală împotriva autorilor pentru că a fost imposibil să se stabilească dacă reclamanta a opus rezistență sau dacă a cerut ajutor.

Curtea a constatat încălcarea art. 3 (interzicerea tratamentelor degradante) și a art. 8 (dreptul la respectarea vieții private) observând o tendință universală de a se considera lipsa consimțământului drept element esențial al violului și al abuzului sexual. În mod frecvent, victimele abuzurilor sexuale – în special fetele minore – nu opun rezistență din diferite motive psihologice (reacționând prin supunere pasivă sau disociindu-se psihologic de viol) sau de teamă ca agresorul să nu comită alte violențe. Subliniind faptul că statele membre sunt obligate să incrimineze și să sancționeze în mod eficient orice raport sexual neconsimțit, chiar dacă victima nu a opus rezistență fizică, Curtea a concluzionat că atât ancheta desfășurată în cauză, cât și legea bulgară relevantă prezintă carențe.

Maslova și Nalbandov împotriva Rusiei (nr. 839/02)

24.01.2008

Reclamanta, care a fost chemată la secția de poliție din cartierul său pentru a fi interogată, a mărturisit, constrânsă de doi polițiști, că a participat la comiterea unei omucideri. Unul din polițiști i-a pus cătușe, apoi a lovit-o, a violat-o și a forțat-o să întrețină sex oral. Ulterior, cei doi polițiști au lovit-o în mod repetat în stomac, au violat-o, i-au pus pe față o mască de gaze căreia i-au blocat aerul până aproape de sufocare și i-au aplicat șocuri electrice cu ajutorul unor cabluri prinse de cercei. Permițându-i-se să meargă la toaletă, a încercat să-și taie venele. După ce au consumat alcool, trei ofițeri anchetatori au continuat să o violeze, după încheierea interogatoriului. Aceștia au folosit prezervative și au curățat urmele cu șervețele. Reclamanta a formulat plângere pentru viol și tortură. A fost constatată prezența unor celule vaginale – cu privire la care s-a stabilit cu un grad de probabilitate de 99,99% că aparțineau reclamantei – pe un prezervativ folosit găsit în secția de poliție, pe șervețele au fost găsite urme de material seminal și urme de țesut vaginal având același antigen cu cel al reclamantei și, totodată, au fost găsite urme de material seminal pe diverse articole de îmbrăcăminte. Cu toate acestea, o instanță a stabilit că probele prezentate nu sunt admisibile, pe motiv că procedura specială aplicabilă urmării penale împotriva ofițerilor anchetatori nu a fost respectată.

Cauza s-a finalizat prin neînceperea urmării penale din lipsă de probe în ceea ce privește săvârșirea vreunei infracțiuni.

Curtea a evidențiat faptul că versiunea faptelor prezentată de doamna Maslova a fost susținută de un set de probe elocvente și neechivoce. Curtea a reamintit că violarea unui deținut de către un funcționar al statului trebuie să fie considerată o formă deosebit de gravă și josnică a relor tratamente, ținând seama de ușurința cu care agresorul poate abuza de vulnerabilitatea și fragilitatea victimei sale. Curtea a considerat că violența fizică împotriva reclamantei, inclusiv multiplele violuri – acțiuni deosebit de crude – cărora aceasta le-a fost victimă, au constituit acte de tortură interzise de art. 3. De asemenea, Curtea a concluzionat că a fost încălcat art. 3, dat fiind caracterul ineficient al anchetei.

I.G. împotriva Republicii Moldova (nr. 53519/07)

15.05.2012

Reclamanta a susținut că a fost violată la vârsta de 14 ani de către unul din cunoscuții săi (un bărbat de 22 de ani care locuia în cartierul unde locuia și bunica sa, pe care o vizita în mod frecvent).

Curtea a constatat încălcarea art. 3 dată fiind absența unei anchete efective privind aceste acuzații. Statul nu și-a îndeplinit obligațiile pozitive ce îi revin în temeiul art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante).

Violență și excludere socială

N. împotriva Suediei (nr. 23505/09)

20.07.2010

Reclamanta, resortisant afgan care avea o relație extraconjugală cu un bărbat din Suedia a susținut că risca excluderea din societate, o pedeapsă cu închisoarea de lungă durată sau chiar moartea în cazul în care s-ar fi întors în Afganistan.

Cererile de acordare a azilului i-au fost respinse.

Curtea a evidențiat că femeile sunt expuse unui risc deosebit de ridicat de a fi supuse la rele tratamente în Afganistan, în cazul în care sunt percepute ca neconformându-se cu rolul pe care societatea, tradiția sau sistemul juridic îl atribuie acestora. Simplul fapt că N. a locuit în Suedia putea fi considerat un comportament inacceptabil. Faptul că dorea să divorțeze sau cel puțin nu mai dorea să trăiască împreună cu soțul ei putea avea repercusiuni grave, care să-i pună viața în pericol. Legea privind statutul personal al femeilor șiite din aprilie 2009 obliga femeile să se supună cerințelor sexuale ale soților lor și să nu părăsească domiciliul fără permisiune. Potrivit rapoartelor, aproximativ 80% din femeile afgane sunt victime ale violențelor domestice, pe care autoritățile le consideră legitime și, prin urmare, nu le anchetează. Femeile neînsoțite sau neprotejate de un „tutore” de sex masculin sunt întotdeauna expuse la restricții semnificative care le împiedică să aibă o viață personală sau profesională și sunt excluse din societate. De cele mai multe, ori pur și simplu ele nu dețin mijloacele de supraviețuire în cazul în care nu sunt protejate de o rudă de sex masculin. În consecință, Curtea a considerat că, în cazul în care N. ar fi expulzată în Afganistan, Suedia ar încălca art. 3 (interzicerea pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante).

Violența imputabilă autorităților statului

Yazgül Yılmaz împotriva Turciei (nr. 36369/06)

01.02.2011

La vârsta de 16 ani, reclamanta a fost arestată preventiv. Aceasta s-a plâns că a fost hărțuită sexual de polițiști și a fost apoi supusă unui examen ginecologic pentru a se stabili dacă himenul ei a fost rupt, fără a fi însoțită și fără ca ea sau tutorele său legal să-și fi dat consimțământul. După ce a fost achitată și eliberată, a suferit de stres posttraumatic și de tulburări depresive. Acuzațiile sale de abuz pe durata arestării au fost în mare măsură confirmate de examenele medicale ulterioare. Nu s-a inițiat nicio procedură disciplinară împotriva medicilor din penitenciar.

Curtea a considerat că examenele ginecologice, în special în cazul în care sunt efectuate asupra minorilor, impun existența unor garanții suplimentare. Aceasta a observat că legea în vigoare la momentul faptelor nu prevedea garanțiile necesare în ceea ce privește examinarea deținuților. Practica generalizată constând în supunerea în mod automat a deținuților de sex feminin la un examen ginecologic, pentru a evita falsele acuzații de abuz sexual împotriva membrilor forțelor de ordine, nu ținea cont de interesele persoanelor deținute de sex feminin și nu avea nicio justificare medicală. Reclamanta s-a plâns de hărțuire sexuală, nu de viol, iar faptele denunțate de aceasta nu puteau fi în niciun caz infirmate printr-o examinare medicală a himenului. Curtea a reținut că noul Cod de procedură penală reglementează examenele ginecologice, chiar dacă nu există măsuri specifice în cazul minorilor. Curtea a constatat două încălcări ale art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane) atât cu privire la examenele ginecologice la care a fost supusă reclamanta în perioada arestului, cât și cu privire la neanchetarea

B. S. împotriva Spaniei (nr. 47159/08)

26.07.2012

Obiectul cauzei privește verificarea de către polițiști a unei femei de origine nigeriană care practica prostituția într-un cartier de la periferia localității Palma de Mallorca.

Curtea a concluzionat că statul nu a realizat o anchetă adecvată și eficientă pentru a încerca să elucideze acuzațiile acesteia privind relele tratamente în cele două momente în care reclamanta a fost verificată de poliție pe domeniul public. Curtea a considerat că instanțele naționale nu au luat în considerare vulnerabilitatea deosebită a reclamantei, inerentă calității sale de femeie africană care practică prostituția.

Încălcarea art. 3 în ceea ce privește ancheta (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante – lipsa unei anchete eficiente);

Neîncălcarea art. 3 în ce privește pretensele rele tratamente;

Încălcarea art. 14 (interzicerea discriminării), coroborat cu art. 3.

Violența în locuri publice

Ebcin împotriva Turciei (nr. 19506/05)

01.02.2011

Reclamanta, cadru didactic, a fost stropită cu acid pe față în timp ce se îndrepta spre locul său de muncă. Aceasta a suferit ca urmare a dezvoltării unei tumori, și-a pierdut parțial capacitatea de a folosi un ochi ,o ureche și gura.

Curtea a reținut că procesul penal ulterior a înregistrat întârzieri mari și că, 13 ani mai târziu, cauza era încă pendinte în fața instanței administrative și nu se acordaseră despăgubiri reclamantei. Procedurile judiciare nu au oferit, așadar, o protecție adecvată împotriva unui act de violență gravă, fiind încălcate art. 3 (interzicerea tratamentelor inumane) și art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie).

Date de contact pentru serviciul presei:

+ 33 (0)3 90 21 42 08